

Onnellinen lopputulos

ERÄÄNÄ TAVALLISENA arkipäivänä olin kävelemässä kaupungilla, kun puhelimeni soi. Katsoin soittajan nimen ja lähes järkytyin huomattessani, että kyseessä oli sosiaalityöntekijämme. Vuositapaamista meidän olisi kyllä pitänyt tässä kohtaa vuotta sopia, mutta aiemmin olimme hoitaneet kaiken yhteydenpidon sähköpostitse. Eihän tämä puhelu voinut merkata muuta kuin että nyt meillä olisi vihdoinkin lapsi!

Jännittyneenä vastasin puheluun uskaltamatta vielä täysillä heittäytyä uuteen onneemme. Sain kuulla, että lapsiasialla sosiaalityöntekijämme tosiaan soitti, vaikka juuri muuta hän ei osannutkaan vielä kertoa kuin lapsen iän ja sukupuolen. Tai jos jotain muuta kerrottiin, en sitä puhelun jälkeen muistanut.

PUHELUN JÄLKEEN yritin soittaa miehelleni, mutta kun en vartin soittelun jälkeen onnistunut häntä tavoittamaan, laitoin asiani viestillä, sillä ajattelin hänen muuten kuvittelevan, että soitan ikävämmillä asioil-

la. Olin ollut kävelemässä kaverini luokse puhelun tullessa, mutta käännynkin kesken kaiken työpaikalleni kertomaan, että nyt vihdoinkin jäisin vanhempainvapaalle. Hieman tieto lapsesta hengästytti, mutta muuten tunsin itseni rauhalliseksi. Työpäikälle päästyäni järjestelin käytännön asioita äkilliseen poisjääntiin liittyen. Lopulta tuntui, ettei veri enää kierrä käsissä ja tajukin lähtee. Vähän väliä piti vain istua ja hengittää. Lapsitiedon fyysiset vaikutukset olivat kyllä yllättävät.

SEURAAVANA PÄIVÄNÄ kävimme sosiaalityöntekijäämme tapaamassa ja saimme lisätietoa lapsestamme. Ensimmäisen kuvan olimme saaneet heti lapsitiedon tultua ja ihmettelimme, miten hän voikaan tuntua niin omalta jo nyt. Kotiin palattuamme oli edessä tiukka rutistus kotimme muutoksessa. Aamusta iltamyöhään puuhasimme ja ensimmäisten onnittelijoiden käydessä meillä oli vielä sohvakin kahdessa osassa keittiössämme. Veljeni avustuksella saimme kuin saim-

mekin kaiken ajallaan valmiiksi, tai ainakin lapsiperheen asuttavaan kuntoon.

PARIN PÄIVÄN päästä lapsitiedon jälkeen pääsimme vihdoinkin sijaisperheeseen lastamme tapaamaan. Jännitti aivan älyttömästi, mutta kumman luontevasti kaikki sujuikin.

Kotiin päästyämme olemme opetelleet uutta arkea ja ihmetelleet, miten olemme hypänneet tämän uuteen rooliin niin luontevasti. Elämä on toistaiseksi vain helpottunut sitä mukaa kun olemme oppineet lukemaan lastamme paremmin. Itseäni jännitti eniten kotoa lähteminen, erityisesti kaksin lapsen kanssa. Päivittäin olemmekin koitaneet käydä vaikka vain ulkona, ettemme vahingossakaan jumittuisi kodin seinien sisäpuolelle.

Nyt, kaiken odotuksen tuskan jälkeen, tuntuu siltä, että näinhän tämän pitikin mennä.

Maija

KUVA Thinkstock

MYÖS SAMIN odotus on nyt päättynyt onnellisesti. Hänen kuulumisensa voit lukea osoitteessa www.adoptioperheet.fi/odotus. Onnittelemme sekä Maijaa että Samia, ja etsimme nyt palstalle uusia pitäjiä. Sinä sujuvasanainen mies tai nainen, anna kuulua itsestäsi! lehti@adoptioperheet.fi